

Частина перша

Скупе кохання

А Числобог¹ рахує дні наші і говорить Богові числа свої.

Велесова книга (дошка 11-Б)

1. Час

Оксана не спала. Лежала в зручному теплому ліжку на сьомому поверсі панельної дев'ятиповерхівки й слухала ніч. Штори на вікні розхилені — не хотілося ховатися від світу сьогодні. Дивилася у вікно — навпроти точнісінько такий самий будинок. Лишень із маленькою різницею: на ньому величезне електронне табло.

Годинник показує 00:00.

Нулі. Час безчасся. Здається, усе на мить завмирає. Немає болю, немає світу, немає неба, зір, місяця, сонця, немає Бога. Є тільки круглі нулі перед початком. Час безчасся?

¹ Бог Чисел, тобто Бог часу. В Україні Числобога вшановують під час зимового сонцестояння 21—22 грудня, на Різдво Божича, а також одночасно й поруч зі Сварогом. Вважають, що на Різдво з народженням Молодого Божича Коляди час «оновлюється», тобто починається нове Коло (свароже) [Г. І. Лозко. *Українське народознавство*]. (Тут і далі прим. авт.)

Але ж і часу нема. Лишень ефір. І тут з'являється Бог, несучи, мов Атлант, на раменах час, і...

00:01.

Початок чи продовження? Початок із нуля чи продовження після нуля?

Оксана дивиться поверх даху на смутний клаптик неба. Зірок майже не видно. Місяць мерехтить блідою плямою. У місті забагато світла, тому він такий тьмянний. Але й місяць гасне, закутуючись у темний саван хмар. Буде сніг. І слідом за ним у місто увійде Зима.

Через півгодини годинник майже зникає в ряботинні лапатою білого пір'я лебедиків-хмар, які чубраються після купелю в небесному чорному ставку й засипають своїм пухом місто, дерева, річку, парк.

У груди повертається біль, який трохи відступив після кінської дози знеболювального. Він живе в ній уже два роки. Оксана звикла до нього, мов до вірного приятеля. Часом відчувається майже мертвою, коли він довго не повертається. Повернувся. Отже, досі жива. Та цього разу вже надто сильний. Оксана не кричить, не стогне. Зціпила зуби й мовчить. Боїться налякати донечку та маму. Вони й так стільки натерпілися та пережили через неї. Ці пару літ боротьби з хворобою забрали багато здоров'я та грошей у її рідних. Продали трикімнатне помешкання в Києві, прикраси, меблі. Здавалося, подолала недугу, однак то була лише ремісія. Усе намарно. Скільки ще це триватиме? Лікарі сказали: недовго — надії на одужання ефемерні.

Приїхала помирати додому. Мар'янка не захотіла лишати маму сам на сам із болем та смертю. Хоча і благала,

і молила доньку. Така вперта. Узяла академку в університеті та й подалася з Оксаною. Зараз працює санітаркою в районній лікарні: кращої роботи в невеличкому районному центрі похапцем годі знайти. Грошей заледве вистачає на знеболювальне та інші ліки. А ще їжа, одяг, молодість доньки. Ніхто не дорікає Оксані. Однак жінка без слів усе розуміє. Вона тягар для рідних, зайвий клопіт та обтяжливі витрати.

Оксана вдивляється в цифри на табло. Снігова пелена така густа, що лише уривки світлячків проглядають крізь снігову намітку. Простягає руку до столика, що стоїть поруч. Між ліками намагає мобільний, умикає тремтячими руками — 02:30. Час. Уже час, а то буде запізно.

Зібравши докупи сили, Оксана встає з ліжка. Груди, здається, зараз вибухнуть від болю. Вона навчилася з ним жити, але щоразу це Голгофа. Їй таки вдається відмежуватися від нього, і жінка починає вдягатися в ще звечора наготовлений одяг: старі сірі джинси, древня темно-синя вовняна кофтина, де-не-де підточена міллю, діряві шкарпетки, які тримала бозна для чого (а, бачиш, таки згодилися). Неслухняне густе волосся, яке звечора востаннє помила любистком, с'як-так пригладжує рукою, збирає докупи. Намацавши на столі гумку, зав'язує його в тугий вузол. Тепер останнє — прощальний лист «у майбутнє з минулого» чи якимось так. З-під подушки витягає трішки пожмаканий аркуш паперу, складений учетверо, кладе на стіл. Здається, що писала його вічність, поки підшукала потрібні слова. Рідні мають зрозуміти: вона лише безнадійно хвора жінка. Слухає звуки за дверима кімнати. Тиша. Її рідні сплять. Навшпиньках виходить у коридор і зуляється.

Світло від снігу падає сутінками у квартиру. Двері в мамину кімнату прочинені, у Мар'янчину — щільно закриті. Шепоче: «Пробачте мені, мої любі! Пробачте й прощавайте!» Рішуче намагає на вішаку свою вицвілу від часу колись бузкову куртку: у ній по гриби ходить, ні, ходила, хідники тріпала, у городі порпалася. Куртка стара, але надійна. Тільки Оксана її й носила! Мамі затісна, для Мар'янки закоротка. Нікому вона вже не стане в пригоді. Вдягає її, натягує старі черевики, на голову шапку, обережно відчиняє двері й виходить із квартири. Ключі не бере. Навіщо? Це дорога в один кінець. Правда, двері залишаться незамкненими, та нехай: це зайвий шум. До того ж, здається, у таку ніч навіть недобрі люди сидять удома. Якусь мить стоїть, притулившись до дверей, слухає, чи не розбудила випадково рідних своєю метушнею. Тиша.

Оксана прямує східцями вниз. Не ризикує викликати ліфт. Зайвий шум. До хвороби вона майже не їздила ліфтами. Навіть на чотирнадцятий поверх могла впевнено вибратися пішки. Мала на них фобію.

Почалося все в другому класі.

Оксана поверталася зі школи додому. Як завжди, неквапом зайшла в ліфт. Коли вже майже натиснула на гудзик сьомого поверху, у двері прошмигнув чужий. Мала перелякано витріщилася на незнайомця. Тато попереджав, що з чужими не можна їхати в ліфті. Чоловік був обшарпаний, від нього сильно смерділо. Коли натискав на дев'ятий гудзик, його рука тремтіла. Він розвернувся обличчям до Оксани: майже водянисті порожні очі забігали в дивному танку так швидко, що, здавалося, зараз повистрибують